

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci **žalobkyň: a) A. M.**, bytem X, a **b) P. Š.**, bytem X, obou zastoupených Mgr. Zuzanou Čumpelíkovou, advokátkou se sídlem Kudeříkové 1103/11a, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2015, čj. 157874/2015/KUSK, sp. zn. SZ 141430/2015/KUSK REG/Vo,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2015, čj. 157874/2015/KUSK, sp. zn. SZ 141430/2015/KUSK REG/Vo, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit každé ze žalobkyň na náhradě nákladů řízení částku ve výši 13.547 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyň, Mgr. Zuzany Čumpelíkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou společně podanou ke zdejšímu soudu se žalobkyně domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jejich odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Roztoky, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 15. 7. 2015, čj. MURO 2047/2015/Fr, sp. zn. MURO-S 233/2015/OSÚ. Stavební úřad tímto rozhodnutím vydal Z. Ř. rozhodnutí o umístění a povolení stavby „rodinný dům o 1 b.j. v R., ul. W., na pozemku parc. č.x v k. ú. Ž.“.

Žalobkyně předně uvedly, že napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do jejich vlastnických práv a postupem správních orgánů i do jejich procesních práv jako účastníků

správního řízení, a to způsobem majícím za následek nezákonné rozhodnutí. Namítly, že stavební úřad v průběhu daného řízení neumožnil žalobkyni b) pořídit si kopii projektové dokumentace. Žalobkyně proti tomuto podala námitku, kterou stavební úřad zamítl s odkazem na § 168 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Tuto procesní vadu namítla žalobkyně rovněž v podaném odvolání, žalovaný však v napadeném rozhodnutí pouze odcitoval vyjádření stavebního úřadu, a proto není zcela zřejmý jeho názor. Pořízení kopií ze spisu bylo odmítnuto i přes to, že o této možnosti jako o svém právu byla žalobkyně poučena. V této souvislosti žalobkyně poukázaly na rozsudek Nejvyššího správního soudu publikovaný pod č. 3018/2014 Sb. NSS (ve skutečnosti se jedná o rozsudek Městského soudu v Praze, pozn. zdejšího soudu), podle něhož k právu účastníků řízení náleží dle správního řádu i právo na pořizování kopií projektové dokumentace v právě běžícím řízení. Mimo to je podle žalobkyň právo na pořizování kopií účastníky řízení (vlastníky sousedních nemovitostí dotčené stavby) logicky odvoditelné od samotné podstaty toho, že je zákon za účastníky považuje, protože jako vlastníci sousedních nemovitostí zamýšlené stavby mají právo být mimo jiné seznámeni s projektovou dokumentací určenou pro stavební povolení, aby mohli dostatečně a řádně hájit svá vlastní vlastnická práva, a tedy i pořídit si kopii projektové dokumentace a předložit ji např. k odbornému posouzení, zda zamýšlená stavba nebude mít negativní vliv na sousední nemovitost a její řádné užívání.

Žalobkyně dále namítly, že daná stavba je umístěna nepřiměřeně blízko hranic sousedního pozemku i budov. Navrhovaná nejmenší přípustná vzdálenost stavby od hranice pozemku v případě zateplení či jiných venkovních úprav fasády nebude splňovat podmínky stanovené vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Zároveň vzdálenost od sousedních budov znemožňuje jejich vlastníkům jakékoliv úpravy směrem k této stavbě, což je v rozporu s povinností žadatele o stavební povolení být šetrný k zájmům vlastníků sousedních budov. Blízkost zamýšlené stavby budí též pochybnosti ohledně požárních předpisů, stavební úřad se ovšem s touto problematikou patřičně nevypořádal. Stavba má být vybudována natolik blízko, že její okna budou narušovat soukromí žalobkyň, neboť z nich bude přímo vidět do jejich domu. S ohledem na to, že žalobkyně nemohla dostatečně nahlédnout do dokumentace, nemůže se naprosto konkrétně vyjádřit k zamýšlenému umístění oken, avšak ze samotné povahy umístění stavby a její hraniční blízkosti k sousedním stavbám je zjevné, že je třeba se touto problematikou zabývat. V této souvislosti žalobkyně odkázaly na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 69/2011-176, kde je problematika vzdálenosti staveb a umístění oken řešena. Žalobkyně pak současně upozornily i na to, že dle zkušeností ostatních účastníků správního řízení byl nevhodně schválen i způsob provedení střechy. V dané lokalitě je povolena barva červená, případně hnědočervená, avšak stavební úřad povolil hnědou barvu, a proto se žalobkyně domnívají, že je rozhodnutí stavebního úřadu v rozporu s rozhodnutím památkového úřadu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K námitce týkající se neumožnění pořízení kopie projektové dokumentace ve vyjádření k žalobě uvedl, že z § 168 odst. 2 stavebního zákona není patrné, že by se mělo odlišně aplikovat na probíhající řízení a na situaci, kdy je již vydáno stavební povolení. Poukaz žalobkyň na rozsudek městského soudu žalovaný nepovažuje za relevantní, protože v daném případě se nejednalo o kopii projektové dokumentace, ale o kopii hlukové studie, která nenaplnuje znaky autorského díla, tudíž poskytnutí její kopie účastníkům nemůže porušit žádné výlučné právo osoby, která studii připravila, ani právo stavebníka, který předložil studii stavebnímu úřadu. Mimoto existuje i odlišný právní názor představovaný rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem

čj. 59 A 97/2010-27, podle něhož se práva na poskytnutí kopie projektové dokumentace nelze domáhat podle obecné právní úpravy práva na pořízení kopie spisu dle § 38 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podmínky pro poskytování kopií projektové dokumentace jsou upraveny speciálně v § 168 odst. 2 stavebního zákona, který má na základě § 192 téhož zákona ve vztahu ke správnímu řádu přednost. V projednávaném případě nebyla žalobkyním neposkytnutím kopie projektové dokumentace způsobena žádná objektivní újma, neboť byly se spisem seznámeny dostatečným a zákonem předpokládaným způsobem a na základě svého seznámení se spisem byly schopny podat věcné a konkrétní stavebně technické námitky ke stavbě. Žalovaný dále uvedl, že odstupové vzdálenosti stavby od hranice pozemku a od sousedních staveb jsou v souladu s požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb. a stavební úřad není oprávněn vyžadovat po stavebnících navýšení odstupových vzdáleností na základě subjektivního názoru souseda o jejich nedostatečnosti. Dodal, že zateplením obvodového pláště stavby se podle § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona půdorys stavby nerozšiřuje a úvahy o dalších uvažovaných stavbách jsou spekulativní. K související námitce ohledně blízkosti staveb odporující požárními předpisy žalovaný doplnil, že součástí projektové dokumentace je požárně bezpečnostní řešení stavby, ze kterého je patrné, že požárně nebezpečný prostor nezasahuje na pozemek žalobkyň. Námitku týkající se narušení jejich soukromí žalobkyně v průběhu prvoinstančního řízení neuplatnily, stavební úřad na ni tedy nemohl věcně reagovat. Žalobkyně odkazují v této souvislosti na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 69/2011-176, nicméně žalovanému není zřejmé, jaký právní názor uvedený v tomto rozhodnutí považují za nutné zohlednit při posuzování přípustnosti předmětné stavby. Žádná z otázek řešených v daném rozhodnutí se netýká sporné stavby. Co se týče obtěžování pohledem, za podstatný považuje žalovaný právní názor uvedený např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 13/2010-145, dle kterého v daném případě nebylo možné žadateli o vydání rozhodnutí o umístění stavby nevyhovět jenom proto, že z oken stavby bude vidět na sousední nemovitosti. Pokud se totiž nejedná o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům, je přednostně na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. Skutečnost, že na sousedním pozemku doposud nestála stavba, jejíž povaha umožní, aby někteří její uživatelé viděli na pozemek žalobkyň či do oken jejich domu, jim nezakládá právo na to, aby tento stav přetrvával i do budoucna. K námitce žalobkyň týkající se barvy střechy pak žalovaný poznamenal, že stavební záměr včetně barvy krytiny byl z hlediska památkové péče schválen příslušným dotčeným orgánem, jehož stanovisko žalobkyně nerozporovaly, což je uvedeno i v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu. Navíc není zřejmé, jaký má barva střechy vliv na práva žalobkyň.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedly, že z rozhodnutí stavebního úřadu jasně vyplývá, že obě žalobkyně využily svého práva jako účastnice řízení a podaly námitky mimo jiné proti tomu, že jim nebylo umožněno pořídit kopie projektové dokumentace, s nimiž se stavební úřad vypořádal tak, že jim s ohledem na § 168 stavebního zákona odmítl kopii pořídit a konstatoval, že mohou nahlížet, dělat si výpisky či nákresy nebo se dostavit s jimi navrhovaným odborníkem. Žalovaný zcela opomíjí základní fakt, že s právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán (sám účastník) pořídil kopie spisu nebo jeho části, jak vyplývá z § 38 správního řádu. Nelze ztotožňovat pojem žadatel ve smyslu § 168 odst. 2 stavebního zákona s pojmem účastník řízení. S pojmem účastník jsou již ze samé podstaty spojena určitá práva, kdežto žadatel může být osobou od účastníka odlišnou. Žalobkyně rovněž vyjádřily nesouhlas s tvrzením žalovaného, že jim neposkytnutím projektové dokumentace nebyla způsobena žádná objektivní újma. Do jejich práv bylo zasaženo zásadním způsobem, neboť v důsledku nemožnosti pořízení kopie

dokumentace nebyly schopny podat věcné a konkrétní námitky v probíhajícím řízení ke stavbě, která může zasáhnout do výkonu jejich vlastnických práv.

Ze správního spisu v dané věci soud ověřil, že stavebnice J. Ř. prostřednictvím svého zástupce J. Ř. dne 13. 5. 2015 doručila stavebnímu úřadu žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení na rodinný dům na pozemku parc. č. x v k. ú. Ž.. Stavební úřad v návaznosti na to zahájil společné územní a stavební řízení (oznámení ze dne 10. 6. 2015, čj. MURO 1591/2015/Fr). Na toto oznámení reagovaly žalobkyně samostatnými (obsahově však totožnými) podáními ze dne 22. 6. 2015 s tím, že daná stavba nepřiměřeně zasahuje do jejich vlastnictví, neboť není dodržena vzdálenost budov. Obě žalobkyně své námitky dne 1. 7. 2015 (resp. 2. 7. 2015) doplnily a mimo jiné požádaly, aby jim bylo umožněno pořídit si kopie projektové dokumentace, aby se mohly ve věci náležitě vyjádřit i po poradě s odborníkem. Namítly dále blízkost stavby k hranicím pozemku, upozornily na to, že stavba nesplňuje požárně bezpečnostní podmínky a že v rozporu s okolními stavbami má hnědou střešní krytinu. Stavební úřad pak dne 15. 7. 2015 vydal shora již označené rozhodnutí, kterým danou stavbu rodinného domu umístil a současně pro ni vydal stavební povolení. V rámci tohoto rozhodnutí rovněž zamítl námitky žalobkyň, přičemž k požadavku na pořízení kopie projektové dokumentace uvedl, že jej odmítl s ohledem na § 168 stavebního zákona. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu podaly žalobkyně dne 5. 8. 2015 totožná odvolání, přičemž argumentovaly obdobně jako v řízení před stavebním úřadem. Nad rámec dosavadních námitek uvedly, že stavba bude narušovat jejich soukromí, přičemž nemožnost konzultovat umístění oken s odborníkem v důsledku neumožnění nahlédnout do projektové dokumentace jim znemožnila se k této problematice kvalifikovaně vyjádřit. Žalovaný pak rozhodnutím napadeným nyní projednávanou žalobou odvolání žalobkyň zamítl a potvrdil napadené rozhodnutí stavebního úřadu.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyněmi uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Relevantní právní úpravu v dané věci představuje předně § 168 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož *„vedení spisové služby a nahlížení do spisu se řídí ustanoveními správního řádu a zvláštního právního předpisu. Kopii dokumentace stavby stavební úřad poskytne, pokud žadatel předloží souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká. V odůvodněných případech lze usnesením odeprýt nahlížení do vybraných částí dokumentace u staveb důležitých pro obranu státu, staveb civilní ochrany a bezpečnosti, popřípadě z důvodů ochrany osob a jejich majetku“*. S odkazem na citované ustanovení stavební úřad nevyhověl požadavkům žalobkyň na pořízení kopie projektové dokumentace, přičemž žalovaný na tomto názoru setrval. Jak potom plyne z § 38 správního řádu, *„účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu“* (odst. 1), přičemž *„s právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části“* (odst. 4).

Žalobkyně v projednávané věci především namítají, že postupem správních orgánů bylo nezákonně zasaženo do jejich procesních práv tím, že jim stavební úřad v průběhu řízení neumožnil pořídit si kopii projektové dokumentace. Krajský soud nepřehlédl, že žalobkyně v některých částech žaloby hovoří pouze o tom, že v průběhu řízení nebylo umožněno pořídit si kopie pouze jedné ze žalobkyň [žalobkyni b)]. Jak nicméně soud ověřil ze shora již reproduktovaného správního spisu, v rámci námitek vznesených ve společném územním

a stavebním řízení vznesly požadavek na to, aby jim bylo umožněno pořídit si kopie dokumentace, obě žalobkyně, přičemž námitky obou žalobkyň stavební úřad v rámci svého prvostupňového rozhodnutí shodně zamítl a odkázal je na možnost dělat si ze spisu výpisky či nákresy a případně se dostavit s odborníkem.

Pokud jde o takto vymezenou spornou právní otázku, zdejší soud musí přisvědčit argumentaci žalobkyň v tom smyslu, že v rámci probíhajícího stavebního řízení se shora citované ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona ve vztahu k účastníkům daného řízení neuplatní. V tomto ohledu se zdejší soud ztotožňuje s výše již zmíněným rozsudkem Městského soudu v Praze čj. 5 A 241/2011-69 (č. 3018/2014 Sb. NSS), na jehož detailní argumentaci lze v podobnostech odkázat. Upozornil-li žalovaný v této souvislosti na odlišný právní názor Krajského soudu v Ústí nad Labem, je k tomu třeba dodat, že se závěry tohoto rozhodnutí se nesouhlasně vypořádalo již výše označené (publikované) rozhodnutí městského soudu, na něž navíc v judikatuře dále souhlasně navazují i další soudy (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 5. 2017, čj. 48 A 42/2015-128, případně rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 7. 2016, čj. 30 A 4/2015-70). Stavební úřad tedy měl i v dané věci umožnit žalobkyním jakožto účastnicím daného řízení pořídit si fotokopii částí dokumentace významné pro avizované doplnění jimi uplatněných námitek, a to tím spíše, že v daném případě není zjevné, že by se projektová dokumentace vyznačovala významnější originalitostí, pro níž by bylo třeba ji chránit jakožto autorské dílo před jeho možným zneužitím ze strany třetích osob. Tím, že stavební úřad neumožnil žalobkyním pořídit si fotokopie projektové dokumentace, podstatně ztížil jejich možnost efektivně a důsledně uplatňovat svá procesní práva, zejména pokud žalobkyně požadavek na umožnění pořídit si kopii projektové dokumentace pro účely rozšíření námitek výslovně vznesly. Nepochybně nelze upřednostnit ochranu autorského práva před ochranou vlastnického práva k nemovitým věcem, není navíc možno opomenout ani to, že autorský zákon předpokládá i jiné (specifické) prostředky ochrany před zásahem do autorského práva.

S ohledem na výše uvedené tedy lze konstatovat, že řízení v dané věci bylo zatíženo vadou, která nebyla odstraněna ani v odvolacím řízení. V návaznosti na to je pak třeba posoudit, zda takto zjištěná vada mohla mít vliv na zákonnost samotného napadeného rozhodnutí, tedy nakolik byly žalobkyně touto vadou řízení zkráceny na svých procesních právech, která slouží k ochraně jejich práva vlastnického. Jak již bylo výše uvedeno, žalobkyně v průběhu řízení před stavebním úřadem vznesly námitky vůči blízkosti stavby k hranicím pozemku a odstupu stavby od okolních budov, vedle toho též namítly, že stavba nesplňuje požárně bezpečnostní podmínky a nerespektuje okolní stavby, pokud jde o střešní krytinu. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu pak nad rámec výše uvedeného dále namítly, že stavba bude narušovat jejich soukromí. Z podaných námitek je sice zřejmé, že žalobkyně se s podobou sporného stavebního záměru seznámily, a stejně tak je možno upozornit na to, že stavbu v dané věci představuje nikterak nestandardní jednopodlažní rodinný dům, v jehož případě lze obvykle vznášet námitky týkající se ochrany vlastnického práva sousedních nemovitostí i bez specifických odborných znalostí. Na druhou stranu však nelze přehlédnout, že žalobkyně opakovaně a výslovně již v průběhu prvostupňového řízení upozorňovaly na to, že žádají o možnost pořídit si fotokopie projektové dokumentace, přičemž podoba jejich námitek je ovlivněna tím, že tak učinit nemohly. Stejně tak je nutno připomenout, že námitky žalobkyň nespočívají pouze v otázce vzdálenosti pozemků a staveb od zamýšleného záměru či umístění oken, ale týkají se i otázek odborných (problematika požárně bezpečnostního řešení stavby či stanoviska příslušného orgánu státní památkové péče). Ke zpracování případných oponentních odborných „studií“ nemusí stačit učinit si

výpisky či pořídit si náčrt, a to ani za přítomnosti odborníka, nýbrž může být nezbytné mít dokumentaci k dispozici např. při provádění složitějších výpočtů a vyhotovování oponentní „studie“. Za těchto okolností soud nemůže předpokládat a hypoteticky zvažovat, jaké námitky by žalobkyně ve vztahu ke sporné stavbě vznesly, pokud by měly k dispozici kopii projektové dokumentace, a zda by takové námitky byly důvodné. Ostatně není vyloučeno ani to, že by okruh námitek po konzultaci s odborníkem žalobkyně zúžily, či je dokonce nevznesly vůbec.

S ohledem na výše uvedené by bylo předčasné věcně posuzovat jednotlivé žalobkyněmi vznesené námitky, a proto soudu nezbývá, než označit výše popsany postup stavebního úřadu (který nebyl v odvolacím řízení napraven) za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť žalobkyně byly nezákonně omezeny v možnosti uplatnit ve vztahu k zamýšlenému stavebnímu záměru kvalifikované námitky. Krajský soud v Praze proto napadené rozhodnutí žalovaného bez jednání zrušil dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Současně soud dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tedy především žalovaný (shledá-li, že vada řízení je odstranitelná v odvolacím řízení), případně stavební úřad, umožní žalobkyním pořídit si kopie projektové dokumentace potřebné pro uplatnění kvalifikovaných námitek, poskytne jim lhůtu ke specifikaci podaných námitek a v návaznosti na to opětovně posoudí důvodnost vznesených (a případně doplněných) námitek.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně byly ve věci úspěšné, soud jim v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobkyním v řízení vznikly, spočívají jednak v zaplacených soudních poplatcích každou z nich ve výši 4.000 Kč, a jednak v odměně advokáta. Ta je tvořena odměnou za tři úkony právní služby za každou ze žalobkyň (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí v dané věci 2.480 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a třemi paušálními částkami za každou ze žalobkyň ve výši 150 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), to vše (vyjma zaplacených soudních poplatků) navýšeno o náhradu za 21% DPH v částce 1.657 Kč za každou ze žalobkyň. Celková výše nákladů, které každé ze žalobkyň v tomto řízení vznikly, tedy činí 13.547 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. srpna 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová